

DE STRENGE

ALS DE KLAS UIT DE BENEDENSCHOOL naar mij verhuizen zal, gaan ze naar „de strenge.” Hoe kom je aan zoo'n naam? Tja, je kunt beter vragen: „Hoe kom je er af?”

Komt 't door de situatie van het lokaal?

Door de imponeerende breede, steenen trap?

Is het vrees voor de onbekende bovenschool, waar je nooit komt, dan eens in 't jaar, als je de meesters en juffrouws trakteren mag, omdat je jarig bent?

Is 't omdat je daar leert van de landkaart?

Het is misschien alles bij elkaar.

In elk geval is m'n klas de eerste weken na de verhooging bijna wezenloos. Ze kijken me bang aan. Ze nemen een afwachtende houding aan. Ze twijfelen sterk aan zichzelf. De tafel van 7 zal zéker in de derde klas anders zijn dan in de tweede. De juffrouw, die er voor staat, is onberekenbaar voorloopig.

De moeders doen al haar best, de kennismaking te doen vlotten, dus is de juffrouw de eerste week al tamelijk op de hoogte van de lichamelijke gesteldheid harer leerlingen.

Mietje, Gerrit en Jaap zijn „zwak op 't water,” of ze „direct weg mogen.”

Antje kan 's winters onmogelijk dicht bij de kachel zitten, ze heeft zoo'n last van een „opgevlagen hoofd.”

Marietje moet vooral naast een net kind zitten, ze brengt, o, zoo licht wat mee.

Tinus is een beetje suffig, 't lezen mag vooral niet „gefokseerd” worden, enz.

Tusschen de regels lees je de zachte vermaning: „Heb 't hart eens!”

Niettegenstaande al die kennisgevingen, vlot 't niet zoo heel best.

Want ik kàn niet opschieten met een bange klas en probeer al 't mogelijke, om ze te doen beseffen, dat er nog wel met me te praten valt.

Als we nu maar een aanknooppingspunt hadden.

Dat aanknooppingspunt is er elk jaar heel onverwacht.

Gisteren! Ik zeg heel vertrouwelijk: „Jongens, maken jullie gauw voort in de kleedkamer; ik moet kwart over twaalf ergens zijn en mag volstrekt niet te laat komen!” Enkele nieuwsgierigen kijken me aan. Jopie trekt de stoute schoenen aan:

„Waar gaat u heen, naar 't spoor?” — „Neen, naar den tandarts.” Levendige belangstelling.

„O, een kies laten trekken, dat heb ik ook wel eens laten doen.” — „Ik een tand,” roept Arie, „toen bloeide 't net zoo erg.” — „Ik heb wel eens een week kiespijn gehad, toen er een kies uit was,” scheidt Jan op. — „U hoeft niks niet bang te zijn, hoor,” zegt Marietje, „ik heb er toen 's op een keer niks van gevoeld.”

„Ik moet niet eens een kies laten trekken,” zeg ik.

„Wat gaat u er dan doen?”

„Ik krijg een gouden kies,” bluf ik. De belangstelling stijgt ten top.

„Nou, da 's ook effies jokken.” — „Hoe kàn dat nou?” — Mogen we 'm zien, als ie er in zit?” vraagt er een, die wat meer vertrouwen heeft in m'n waarheidsliefde.

Er ontstaat een heftig discours, of 't kan of dat 't niet kan. En dat 't wel een beetje ongelooflijk is.

's Middags moeten ze 'm zien en ze mogen 'm zien.

't Is een héél gek aanknooppingspunt geweest dit jaar, maar we zijn klaar gekomen.

Het is gebleken, dat er nog wel met me te praten valt. —

A. M. E.

IN 'T BEUKENBOSCH

Als zware zuilen van een tempelwerk,
aan God gewijd in luisterrijk vereeren,
massief en hecht om d'eeuwen te trotseeren,
zoo rijzen z'op: stil, statig, stoer en sterk,

de breede beuken met hun steile stammen,
hun koepelende dichte bladerkruin,
waardoor de gouden zonnestrallen vlammen,
een mozaïek: smaragd en goud en bruin.

Wat hooge ernst, wat majesteit'lijk zwijgen,
wat teere vroomheid in deez' tempelbouw;
hier moet g'ontroerd ter aarde nederzigen
voor d'almacht Gods, Zijn grootheid en Zijn trouw.

Hier ruischt het door de goudbelichte blaad'ren
mij boven 't hoofd, als 'k biddend nederkniel,
als 'k God tot mij, mijzelf tot God voel naad'ren:
— In Jezus vreë voor uw ontruste ziel! —

H. W. A.

